

Πολεμώντας έναν αλλιώτικο εχθρό

Δήμητρα Χαραλάμπους

Μια φορά κι έναν καιρό σε ένα μακρινό βασίλειο, την Ιολογαία, ζούσε ένας υπήκοος πολύ ζηλιάρης και εγωιστής. Κορωναία τον λέγανε και είχε γεννηθεί τον τελευταίο μήνα του 2019. Βλέποντας ο νεαρός Κορωναίας όλους τους υπόλοιπους υπηκόους – ιούς να κυριαρχούν και να βασιλεύουν, έβαλε στοίχημα με τον εαυτό του πως εκείνος θα γινόταν ακόμα καλύτερος και πολύ πιο ισχυρός από αυτούς. Ένα χειμωνιάτικο βράδυ, λοιπόν, έκλεψε από μια νυχτερίδα την κάπα, τη μάσκα και τη στολή της και πέταξε μέχρι τον πλανήτη Γη, έτοιμος να σκορπίσει παντού τον φόβο και την ανασφάλεια.

Στην αρχή τα κατάφερε σπουδαία. Κατέβηκε ινκόγκνιτο στη γη και τρύπωσε ύπουλα ανάμεσα στις παρέες. Έσπειρε με μαεστρία το δηλητηριώδες φορτίο του σε κάθε μέλος ξεχωριστά. Κι άρχισαν ξαφνικά οι φίλοι να κάνουν «κουχ κουχ», να νιώθουν τον λαιμό τους να ξηραίνεται, τη μύτη τους να τρέχει και τον πυρετό να αναστατώνει τον ύπνο τους. Σαν επέστρεφαν στις δουλειές και στο σχολείο τους, το κακό μεγάλωνε και η δηλητηριασμένη αλυσίδα του Κορωναία εξαπλωνόταν ανησυχητικά σε όλο και περισσότερους ανθρώπους, σε όλο και πιο πολλές χώρες, στον πλανήτη ολόκληρο!

Οι σοφοί της γης συγκάλεσαν έκτακτο συμβούλιο και παρακάλεσαν τους αρχιάτρους και τους πιο λαμπρούς επιστήμονες να βρουν τι άραγε θα ήταν αυτό που θα σταματούσε το κακό. Έπειτα από σοβαρή σκέψη οι ειδικοί κατέληξαν πως μία ήταν η λύση: να τον απομονώσουν. Να του κλείσουν την πόρτα στα μούτρα. Να τον περιφρονήσουν. Να τον κάνουν να νιώσει μικρός κι ασήμαντος. Κι έτσι έδωσαν σε όλους εντολή να κλειστούν στα σπίτια τους και να αφήσουν τον Κορωναία απ' έξω.

Αυτό έγινε, λοιπόν. Μικροί και μεγάλοι ταμπουρώθηκαν στη ζεστασιά του σπιτιού τους και πολεμούσαν τον εχθρό με τα πιο αποτελεσματικά μέσα. Έβλεπαν ταινίες, άκουγαν μουσική, διάβαζαν βιβλία, έπαιζαν επιτραπέζια, λιάζονταν στο μπαλκόνι, μιλούσαν στο τηλέφωνο, έκαναν μάθημα στον υπολογιστή, έλυναν μαθηματικά στις οθόνες και έστελναν ηλεκτρονικά φιλιά σε φίλους και συμμαθητές. Κάποιοι βέβαιο δεν ήταν τόσο... «τυχεροί». Υπήρχαν και άνθρωποι που έπρεπε να αντιμετωπίσουν τον εχθρό στην πρώτη γραμμή: στα νοσοκομεία, στις υπηρεσίες, στα μαγαζιά που δεν μπορούσαν να κλείσουν. Άνθρωποι που έγιναν από τη μια μέρα στην άλλη οι σπουδαιότεροι ήρωες μιας σκληρής καθημερινότητας.

Ο Κορωναίος στην αρχή γέλαγε. Τι αστειότητες ήταν αυτές; Έτσι θα ρουούσαν οι άνθρωποι πως θα τον νικήσουν; Μα καθώς ο καιρός περνούσε η δύναμή του εξασθενούσε. Ένιωθε πως όλο και λιγότεροι λύγιζαν στο πέρασμά του. Η άλλοτε παντοδύναμη κάπα του δεν του επέτρεπε να πετάξει τόσο ψηλά και τα θύματά του ολοένα λιγότευαν. Μέχρι που το πήρε απόφαση. Αν δεν ήθελε να τον εγκλωβίσουν για πάντα οι άνθρωποι σε μια φυλακή, αν δεν ήθελε να τον διαλύσουν με τα φαρμακευτικά τους ξόρκια και τα ενέσιμα σκευάσματά τους θα έπρεπε να επιστρέψει στην Ιολογαία και να τους αφήσει επιτέλους στην ησυχία τους. Αυτό έκανε λοιπόν. Αργά και βασανιστικά ξεκίνησε το ταξίδι της μεγάλης επιστροφής, που τόσο λαχταρούσαν οι κάτοικοι της γης.

Κι έτσι, μια ηλιόλουστη μέρα οι άνθρωποι ξεμύτισαν δειλά από τα σπίτια τους. Είχε πια καλοκαιριάσει, μα ήταν όλοι πολύ κουμπωμένοι. Φοβόντουσαν να πλησιάσουν ο ένας τον άλλο. Ένα αόρατο πλέγμα τούς κρατούσε σε απόσταση δύο μέτρων, τα φιλιά και οι αγκαλιές δίνονταν από μακριά και οι μάσκες κάλυπταν τα πρόσωπα όλων σαν να ζούσαν σε ένα αποκριατικό συναπάντημα που δεν έλεγε να τελειώσει. Είχαν όμως στο μεταξύ μάθει πολλά: για τον χρόνο που μπορεί να μεγαλώνει και να χωράει αχόρταγα τους πιο δικούς τους ανθρώπους, για τις μικρές στιγμές της ζωής που δεν απολάμβαναν όσο έπρεπε, για την ομορφιά των ανθρώπινων σχέσεων που τόσο πολύ δοκιμάστηκαν...

Έρθε λίγο αργότερα και η μέρα που οι σοφοί της γης βγήκαν στις οθόνες και ενημέρωσαν τους ανθρώπους σε κάθε άκρη της γης πως ο Κορωναίος είχε μια και καλή εξολοθρευθεί.

Τέρμα ο φόβος και η αγωνία,
οι μάσκες, τα γάντια και οι αποστάσεις ασφαλείας,
τέρμα οι περιορισμοί και τα μηνύματα εξόδου,
τα βουβά πάρκα, οι έρημοι δρόμοι και των ανθρώπων οι πιο παράξενοι τρόποι.

Ενώθηκαν τότε όλοι σε ένα τρελό πανηγύρι χαράς! Αγκαλιάζονταν άφοβα, φιλιόντουσαν σταυρωτά, έτρωγαν παγωτά, έπαιζαν πλάι πλάι, γαργαλιόντουσαν μέχρι δακρύων, πήγαιναν βόλτες όπου έκαναν κέφι και απολάμβαναν την πιο σπουδαία νίκη τους! Τη νίκη απέναντι στο κακό. Το κακό που πρέπει πάντα να δαμάζεται και να υποχωρεί!

Κι έζησαν έτσι αυτοί καλά και τα παιδιά πολύ, πολύ καλύτερα!